

Men schrijft in te Tongeren bij M. COLLÉE, uitgever en eigenaar van dit blad.

De *POSTRIJDER* verschijnt 's dinsdags, 's donderdags en 's zaterdag.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten franco gedaan worden aan den uitgever, Groot Markt, te Tongeren.

DE STAD- & PROVINCIENIEUWS. DER PROVINCIË LIMBURG.

Abonnement :
Drie maal per week : 6 fr. per jaar.
Twee - - - - - 5 - - -
Een - - - - - 4 - - -
Een blad afzonderlijk 10 centiemer.
De abonnementen zijn voortbetaaldbaar.
Aankondigingen : 15 centiemer per drukregel.
Reclamen, voornamen en andere artikels voortaan of binnen in het blad, 1 frank den drukregel.

TONGEREN, DEN 5 AUGUSTUS 1905.

VAN ALLES WAT.

Hoe dikwerf hebben wij in den roeden Gentschen Vooruit en andere roode organen en organen niet gelezen: 't is verdienend den Godsdienst... Er verder ook: 't is verdienend om ons gezinsmet met het Gelooft, wij laten iedereen vrij en nooit rouden wij het aan.

Wat schaamteloze roode leugenaars toch!

Meer dan honderd voorbeelden zouden wij onder de ogen ontzekerde lezers kunnen brengen en tot meerder bewijs nog willen wij laten volgen wat 't *Le Peuple*, het officiële orgaan der socialistischen, op 17 Juli 1905, dus de verleden maand schreef:

• De God der katholieken is hatelijk, haatdragend, slecht, onverdragelijk, • wreed; hij is noch goed, noch schoon • en hij wordt ons afgeschilderd als iemand die geen genegenheid ver dient. De H. Geest wordt geheel lief. • Het is waar dat hij al oud is.

Geachte lezers, wij vragen u verschooning die ijselijke godslasteringen onder uwe ogen te brengen, maar het moet, opdat ge zoudt weten wat helse godslasters der socialistischen zijn.

En de socialistischen zijn de bondgenooten onzer liberalen.

Men overweeg dit wel: zonder de socialistischen zijn de liberalen niets meer; zij moeten de roode vlag volgen, gelijk auto craat Anseele het hun toerpio, in andere woorden, moesten de liberalen meester worden, ze zouden moeten dansen gelijk de socialistischen fluiten.... Overweeg het dus!

DE LIBERALEN EN DE BOEREN. — Als de Katholieken in 1884, na het schandelijk wegjagen der onhebbelijke geuzen, aan het bewind kwamen, vonden zij den landbouw geheel aan zich zelf overgelaten. Er bestonden geen syndikaten van veeveek, noch van aarokop, geen veevoederings, noch gene van al de verschillende vereenigingen welke thans door den Staat aangemoedigd en geldelijk ondersteund worden.

Er bestond geen ministerie van landbouw; het landbouwonderwijs was ver te zoeken.

De brandwonden op den buitlen en geheel de landelijke weginen bevonden zich in den ellendigsten toestand, en als men aan de liberalen vroeg toch ook eens aan den landbouw te denken, antwoordde minister Rolin: De boeren moeten maar zien dat zij er zelf en alleen doorstaan.

De boeren worden trouwens aanzien als slechte kiezers; al het mogelijke werd gedaan om hen van hun kiesrecht te berooven, de groote steden alleen waren van het. De boeren waren ploegen, mastelopen, kievse, stembeesten, haren, enz.

Dat zijn de gevoelens van de liberalen voor de boeren.

EENE GEBURTIGENS. — In de Senaatzitting van 28 Juni, tijdens de bespreking der wet op de Zondagrust, hield socialist Picard een zeer merkwaardige redeverwijzing, waarin hij onder andere zeer klaar deed uitschijnen, hoe ongerund de bewering der liberalen is, dat die wet strijdig zou zijn met de grondwet.

Wij zullen echter dit gedeelte zijner redeverwijzing niet mededeelen, dat verwijt van ongrondwettelijkheid wordt door niemand ernstig opgeuoemd, door de

liberalen ze'f niet, anders zouden zij lezen de wet hebben gestemd.
Eenkele zinnede willen wij van M. Picard's aanspraak aanhalen: • Het zal interduale de zes-en-twintigste werkmanswet zijn, welke Senaat en Kamer in een tijdverloop van 15 a 20 jaar zullen gestemd hebben, zoals het blijkt uit het werkboek van den handarbeider, door onze achttare collega Debra en door Max Hallé bijgebracht.

Gij hebt goot gelezen niet waar vriend lezer: De wet op de Zondagrust is de 2° werkmanswet, die onder het catholiek Gouvernement in 15 a 20 jaar tijds wordt ingevoerd: 't is socialist Picard die het gezegd!

En dan zijn er liberalen die durven beweren, dat het catholiek Staatsbestuur zich al heel weinig bekommert om 't lot van den werkmans; dat de liberalen diens beste vrienden zijn, en dat zij zijne belangen op uitstekende wijze zouden behartigen.

• Is verantwoord wat schoons, vooral als men daarbij bedenkt, dat de geuzen, lood zij aan 't bewind waren, nooit iets deden voor den geringen man, en dat zij al al weten, door het catholiek Gouvernement voorgesteld, ten gunste der arbeiders, onder het en of ander voorwensel hebben tegenwerkt en bestreden.

De werklieden weten echter wel wie hunne ware vriendinnen zijn: zij die daalen en niet enkel woorden ten beste geven: de Katholieken.

De getuigenis van socialist Picard kan enkel hunne denk wijze te dien opzichte versterken.

RAADGEVINGEN AAN DE JONKHEID. — Onder dezen titel heeft onlangs een Amerikaan een vlugschrift laten verschijnen, waarin hij zeer praktische wenken geeft aan hen, die zich eene goede stand in de maatschappij willen verzekeren:

1. Heb geen bekommernis dan om u eene loopbaan te kiezen en vraag u daarom af: - Waartoe ben ik goot? -

3. Verlies nooit een minuut van uwen tijd.

3. Gebruik al uwe krachten tot een enkel doel. Bijt niet in nuttelooze aarzelingen dralen.

4. Toon u altoos goot gezind, en gewan u om de kleinste waterwaardigheden des levens te verdragen.

5. Heb goede manieren. Een hoffallig mensch kan de rijkdommen ontberken; alle deuren staan voor hem open.

6. Heb achtling voor u eigen zelve en regel daarna uw gedrag. Heb ook ver trouwen in u zelve en ook vertrouwen bij anderen op te wikkelen.

7. • Werken of sterven! • dit is de leuze der natuur. Hij die niet werkt zal verstandelijk, zedelijk en lichamelijk sterven.

8. Wees nauwgezet in alles. Belof niet, vooraleer goot nagedacht en de omstandigheden goot gewogen te hebben, maar houd u onverbrekelijk uw woord.

9. Twintig zaken half verricht, zijn zooveel niet weer als eene enkele goot gedaan.

10. Uw leven zal zijn wat gij het zult gemaakt hebben. De wereld geeft ons terug, wat wij haar geven.

11. Leer nu trekken uit het mislukken uwer ondernemingen.

12. Zorg voor uwe gezondheid, het kostbaarste wat gij leeft; en daarom wees matig in alles.

HET STRAND.

Het strand is het wonder der kust, dat bij hoog tij onder water komt.

Tusschen Duinkerke en Blankenberg is de helling zoo racht, dat men zich 1500 meters van den voet der duinen moet verwijderen om, bij lage zee, eene diepte van 7 meter te vinden. In de nabijheid van Heist bereikt men echter hetzelfde diepte op eenen afstand van 800 meters. Dit is dan ook eene der redenen, waarom de groote vaart van Brugge tegen Heist begint.

Eene wandeling langs het strand is, bij zomrewer, een groot genot voor jong en oud. De zeezicht is zoo verkwikkend, de zeevloed zoo frisch, het zeegebruik zoo majestueus! Aan dien eenen kant besnoordt men de zee en de zon; aan den anderen kant rijzen de kale, ruwe duinen. Betoverend, een, verstormt start de dichter om zich heen....

Langs het strand valt ook te leeren. Ziet gij die blinkende schelpjes, die afgesloten keijtes? De zee heeft ze op het strand gespaard. Van welke rots zijn die blauwe steentjes afgerukt? 't is Hoelung zoo het wel de bewegingen der zeeen gevolgd hebben?

Kent gij die vogelen, die boven de zee zweven en soms het strand bezoeken? De zeevoet, met haren platten bek en groenachtigen kop? De zeevrouwen, die boven de oppervlakte des waters omzweven en door de kustbewoners 't zeevoet genoemd worden? De zeevrouwen, met hunne lange vlechten? De zeevrouwen, met hunne levendige ogen? Den zeevogel, met zijnen verkwikkenden kranz? De zilvermeeuw, met hare sterke poten en vleugelen? De raafvoet, met hare zelden het pekelveld verlaat? De zilverduiker, met zijn gladder, blinkende pluimen? De duikende, met haren witte buis? De krombek, loopende op dunne lange poten?

In den zomertijd vertoont het strand te Heist, te Blankenberg, te Oostende, te Nieuwpoort een ander, doch lachend voorkomen.

De ouderen van dagen zitten onder veelkleurige tenten te redelkaven, te lezen, ook wel te geuven en te kafen. De jongeren wandelen, vertrouwelijk koutend, heen en weder of duikelen en dertelen in het zilte vocht. De kinderen spelen, kansen, loopen, roepen, graven potten, wepen naar boven en naar beneden.

De kinderen, die de badgasten dragen, en de talen, die zij spreken, zijn zoo verscheiden als de bezighelen, waarmee zij den tijd dooden. Ginds staan eenige ezels, met hangende ooren en half geloken oogen, te wachten. Wellicht door, rondom zij de bezighelende bedrijven der lieden, die zij straks, bij stek- en zweepslagen, dragen zullen....

Praatjes over den Boerenbond.

FRANS. — Wat hebt gij gezegd van de redevoering die M. Helleputte in de Kamer van Volksvertegenwoordigers uitgesproken heeft over de Boerenbond? —

KAREL. — Dat het rank was. Daar zal menigvond deugd van hebben. Ik ben blij dat zij in *De Boer* gestaan heeft, zooveel als het artikel der volgende week en den omzendbrief dien de Limburgse leden van den hoofdrad in hunne provincie hebben rondgestuurd.

FRANS. — Hebt gij nu goot begrepen dat de mannen aan van het hoofd van den Boerenbond en van de Kamer van Verkoopvoornootschap staan, daar geen project uitteekent?

KAREL. — Dat wisten wij toch wel; wij kennen M. Schollaert, M. Helleputte, enz., immers genoeg. Zie, als ik hoor zeggen dat zulke menschen den boer willen bedriegen en zijn geld uit zijn zak halen, dan zou ik ruzie maken.

FRANS. — Het was toen nog al alles om u te leggen. Nu kunnen wij allemaal antwoorden, als er iets gezegd wordt. Daarbij, met al dat geschreeuw zou de eene of de andere onnoozelaar wel kunnen in de war geraken. Er zijn altijd lichtgeloofige menschen. Laat ons maar bij zeggen dat sommigen het maar niet aan hun verstand kunnen brengen dat iemand voor hen voor niet werkt, uit loutere christene opoffering, al het wat hem niet afbrengt.

KAREL. — Ja, dat geloof ik voor menschen die niet in den Boerenbond zijn.

FRANS. — Dat kan zelfs gebeuren voor leden van eene boerenzede.

KAREL. — Gij kunt toch gelijk hebben. Ik hoorde Jef Grabber over eenige weken zeggen:

Hij liet den zin onvoltooid, ook een toornige blif verried, wat hij had willen zeggen. Lea echter was niet van het hoofd gekwakt; een minachtend lichte kwam om haar lippen toen zij antwoordde:

— En nu? Nu is de eerste der Burtons zoo diep gezonken, dat hij — den spin speelt.... togenover eene vrouw!

Het woord spion bracht Alan's bloed aan het gisten.

Gij veroorloof u een hard woord, mevrouw. Het is scherp. Ook het geest, dat ik u aangeef, dat ik heb ook die geuzen, die bij uwe u deden beloven en beven voor mijn broeders er. Meer dan eenmaal zag ik u heimelijk het auis verlaten. Zoo dat geen verdiening opwekken? Meer dan eenmaal werden u brieven bezorgd door zeer dubbelzinnige personen. Eerst hebben nacht ontdekke ik, waarheen zij zoo in het geheim gaat, osehouk ik niet weet, wie gij opzocht. Slechts zooveel is zeker, dat ik u gevonden heb in het eerste dievenhoof van de stad. Daarachter steekt een geheim, waarover ik licht verlag. Wat verbergt gij voor ons? Welken smaad uit het verleden, hebt gij gelekt met den naam van mijn broeder?

Lea had geluisterd zonder hem een enkelen keer in de rede te vallen. Zoo hij echter gemeend had, hare te verpletteren door zijn woorden, veront hij zich te een hardbreed wees haar trots en oog hoogmoediger dan daar straks klonk haar stem, toen zij antwoordde:

— Gij hebt opgeworpen tot mijn aanklager; mijn rechter zult ge niet zijn. U ben ik geen rekenschap schuldig; doch ik zal alles zeggen aan mijn man. Voor het laatst hebt ge mij beuden onder mijn eigen dak behoudig. Ik ga nu Archibald mijn gechiedenis vertellen; hij zal tusschen ons rieden.

Zij ging naar de deur, doch Alan riep bevelend:

— Halt! Gij moogt daarover met Archibald niet spreken.

— Ik mag niet? Wie verbiedt mij dat? smaalde zij minachtend.

Die groote hooren mogen wel zijn met den Boerenbond: wij hooren, zijn er toch ook goot mee!

FRANS. — Ziet ge wel? Nu zal Jef ook toch ook verstaan hebben dat die groote hooren niet wel waren met den Boerenbond, dat zij enkel en alleen het welzijn van den boer voor oogen hebben.

KAREL. — Last en kosten, dat moeten die hooren genoeg hebben met den Boerenbond. Ik ben maar wijkmeester van de veevoerzekerende. Ik weet wat daarvan is.

FRANS. — Ge moet dan zaakvoerder zijn en kassier van de Boerenbond, gelijk ik. Spreek daar eens over met uwen heer pastoor.

Wat moet het ginder te Leuven zijn! Den heelen Boerenbond besturen, de aankoopverzekering, de middenkredietkass, de verzekeringen; en gedurig aan nieuwe inrichtingen bestudeeren. Veel kopbrekerij, veel tijd, veel onkosten.

KAREL. — Ook ge moet toch, ik weet niet wat zijn, om zulke mannen voor geldduvels uit te geven.

FRANS. — Maak u daarom niet kwaad, Karel. Die kerels die dat zeggen en schrijven weten ook wel dat het de waarheid niet is. Maar 't is de politieke haat die spreekt: ze kunnen niet verdragen dat de Boerenbond zooveel goot sticht; de boeren zouden arm blijven; zij zouden den niets voor doen; zij hebben er nooit iets voorgedaan; voor hen zijn de boeren maar ploegen die in loof gelooven. Maar dan zouden de boerens lastig en ontverden zijn, uit armoede, en voor liberalen en socialistischen stemmen.

KAREL. — Zoo is het, Frans.

FRANS. — Verder zullen daar eenige groote handhaeren achter, die eenen alleen meester zouden zijn bij den boer. Dan is daar een gazelschrijver of twee die daarmee zoeken iets te zijn en een middelen hebben uitgedacht om hun klooske te luiden, en arme!

KAREL. — Veel kwaad zullen zij ons niet gedaan hebben, dat geloof ik.

FRANS. — Kwad gedaen? Maar ge heest elke week *De Boer* hoest de Boerenbond het verzoeken heeft van iedereen; ze maar eens hoe de verzekering leden werkvervalten hoel het land door gelukt. Veel goot, ja, hoest dat gedaen aan den Boerenbond. Tot in de Kamer van Volksvertegenwoordigers hoel men vernomen hoe schoon hij ingehort is voor het welzijn der boeren. Overal sprekt men nu van den Boerenbond, bijzondelijk omdat het juist samenkomt met de aarichting der verzekering, waar zoovele menschen in alle hoeken van het land mee bemoeid zijn. Overal weet men nu hoe machtig onze Boerenbond reeds is en hoe veel goot hij te weeg brengt.

— Weet ge wat nog? —

— Onze leden zullen er den Boerenbond en hunne boerenzede zooveel te liever om zien. Het is dan ook nu indachtig gemaakt hebben hoe veel dankbaarheid zij verschuldigd zijn aan al degenen die voor hen werken, hezij in hunne boerenzede, hezij in den Boerenbond.

KAREL. — Ja, ze moeten ons maar aanvallen. Heest te meer zullen wij malkander verstaan.

FRANS. — En onze hoofdlieden zullen wij ook voorstaan.

— Op de algemeene vergadering der Leuven hoel in u gesproken van toekomend jaar een feest te houden tot hunne eer. Als dat er doorgaat, dan zal zij ees zien of de leden van den Boerenbond aan hunne hoofdlieden houden.

Stads- & Provincienieuws.

Paardenmarkt te Tongeren, DONDERDAG 10 AUGUSTUS.

Op de Markt van Tongeren van donderdag waren te koop gesteld: 257 koeien en kalveren, 137 veulke varkens en 1036 magere varkens, schapen, 0.

Volksbond St-Maternus.

Dinsdag, 15 Augustus, (St. Homelvaart) om 8 ure 's avonds GROOT CONCERT, gegeven door de Ebuonen Wacht a. — Verplichting van den den.

Vrije toegang, uitsluitend voor de eere- en werkende leden en huane familie. — Kinderen onder de 15 jaren worden niet toegelaten.

— Wij hebben het kind overal gezocht, zij is niet in huis.

— Vernet begreep er niet veel van, maar niet te min antwoordde hij, kort aangeboden:

— Doe toch wat ik u gezegd heb!

In zichbaren angst voor den dienaar der wet, ging Sam, de neger, gehoorzaam. Hij bracht het kaartje naar Alan. Dese schrikte, toen hij den naam las en de boodschap hoorde. Speel wierp hij den blik in den spiegel; tot zijne ergernisstelling zag hij daar een hem gekend geroed gezigt van Alan, Stanhope's man, die had hij zijn haard afgeschoren en het haar kort laten knippen. Desniettemin wilde hij liever eene ontmoeting met den politieaan vermijden.

— Zeg aan dien heer dat M. Burton te ziek is om over zaken te spreken, en niemand kan ontvangen.

Hij moede zeer wij en voorzichtige te hebben gehandeld. Had hij maar kunnen vermoeden dat het kwaal inmiddels den detective iets in handen speelde, dat in den hoogsten graad noodlottig voor hem kon worden!

Vernet had namelijk in de bibliotheek rond ziede, op een ezel het portret van een jongen man opgemerkt, prachtig geschilderd en uitstekend gelijkt.

— Wie is dat? vroeg hij den knecht, die met de boodschap terug kwam.

— Dat is M. Alan, de broeder van onzen mijnheer.

Vernet zag verast op, doch vroeg verder niets; hij drong er ook niet verder op aan om iemand van de familie te spreken, maar ging zonder meer te zeggen heen.

Het is hetzelfde gezicht dat ik in het dievenhoof heb gezien, dacht Vernet. De gelijkenis is zoo groot, dat ik kon ontzorgd kan verzigen. Alan hoe komt die man te middernacht als m'atroos verkleed en met bebloede handen in het dievenhoof? Maar ik moet dien Alan Burton eens nader te zien krijgen. Het zou er al raar moeten toegaan als ik die geheimzinnige geschiedenis er niet uit krijg. (Wordt voort.)

Tongeren. — GEMEENTESCHOOL VOOR JOUGENS.

Verleden maand, te 3 ure, had in de groote zaal van het Stadhuis de plechtige prijsuitdeeling plaats voor de leerlingen van dag- en avondschool. Wat volk! Wat volk! E'vol was de feestplaats reeds om half drie, en nog steeds stroomde men van menschen toe.

Op het aangegede uur traden de geestelijke en wereldlijke overheden de zaal binnen. De leerlingen, het driekleurig lintje op de borst gespannen en op het tooneel gesechaerd ontbaalden ze op een daverend handgeklap en driestemmige Brabanconne die de zaal deed drunen. Als tweede nummer van het program stond de samenzag 't Jonge Belgen' oopperheest uitgevoerd door een honderdt kleine bengels met driekleurige vaantjes gewapend en die hun hartje opghalden mee blijdevoel honne liefde tot het Vaderland te lachen.

Hierna werden eenieiders zingspielen in de gewone geest door het koddige stukje 'Velo-cipede et Tribunal', meesterlijk gespeeld door eenige leerlingen van de hoogste fransche klas der avondschool. 't Was een lachen en een gejuken bij die aardige zeten van het begin tot het einde, dat iedere aanwezige het zich nog lang zal gedanken. En wat te zeggen van het lieve lied: «De kleine matrozen van het School-schip de Smet de Naejer? 't Zelden of nooit kreeg men mooier samenstelling te zien: een echt schip met tonnen, ladder en zeil, waarop een rond wel zestig matrozen, allen leerlingen van de tweede klas, post hadden gevat en heel kranig en link hun lief gezang onder het schommelen van het vaartuig en het paren van gymnastische oefeningen, uitsietten.

Hierna traden twintig heije gymnastiken het tooneel op, het bevoelving in 't wit gestoken en de leden met eenen driekleurigen band omgord. De oefeningen, onder het spelen van geposte muziekstukken door een knap orkest, begen met alisen goot van stapel, maar werden zoo zwaar uitgevoerd dat men zich in de zaal afvroeg hoe het mogelijk was van een jongens van 15 a 15 jaar zoo iets te kunnen leeren. Het zede nummer of slootuur werd eindelijk te berde gebracht. 't Was de hulde aan 't Vaderland, groot koer met vergoeding. Een honderdt leerlingen van de hoogste klassen, verdeeld in groepen welke artsen, geleerden, visschers, landbouwers, smeden, mijnwerkers, enz. voorstelden, heuen majestueus hunne zangen aan het Vaderland ter ere.

Te midden van dat zingen trad een groep van kleine leerlingen op, dragers van de schilden der provincien, van lauvertakken, van linten en van eenen prachtvollen troon, waarop een godin zide. Belg's vrede, Gansch in 't wit gestoken, met gouden kroon op het blonde krullenkopje en gouden palmtak in de hand, zingende het de meergezegen kooren. O! hoe roerend was dit telerod. Ook, toen de godijn nederviel, was het een algemeen: «Och, hoe spijtig dat het al gedaen is!» en nachts dijnende dat festeje naar anderharf uur.

Hierna volgde de uitreiking der prijzen aan de 400 uitgepokene leerlingen van dag- en avondschool.

Eere zij aan de heeren Bestiender en onderwijzers dezer school en aan alle medeliepers, zoo voor muziek als voor gymnastiek. Zij hebben door dit echt Vaderlandsch feest ook het Vaderlandsch gevoel van de toeschouwers opgewekt, bijzondier in dit aubeljaar van onze 75-jarige Onafhankelijkheid! Nogmaals, eere aan hen!

Bij den *POSTRIJDER* van heden behoort een *bijvoegsel*.

Apotheek. — Zondagsrust.

ZONDAG 6 AUGUSTUS te de Apotheek van M. BROEDERS

alleen open blijven, van 13 uren 's middags tot 12 uren 's nachts, voor de dringende noodwendigheden.

Het feest der 75^e verjaring onzer nationale onafhankelijkheid zal alhier gevierd worden op Zondag 13 Augustus eerstkomende.

Te 2 uren namiddag zal een prachtige stoet gevormd worden aan de statie, en al de straten d's dorps doorkruisen, geveld van zegen en ijzer.

— Dan kan ik u niet aandienen. Mijnheer is zwar ziek. Voor alle zaken zorgt zijn broer.

Vernet begreep er niet veel van, maar niet te min antwoordde hij, kort aangeboden:

— Doe toch wat ik u gezegd heb!

In zichbaren angst voor den dienaar der wet, ging Sam, de neger, gehoorzaam. Hij bracht het kaartje naar Alan. Dese schrikte, toen hij den naam las en de boodschap hoorde. Speel wierp hij den blik in den spiegel; tot zijne ergernisstelling zag hij daar een hem gekend geroed gezigt van Alan, Stanhope's man, die had hij zijn haard afgeschoren en het haar kort laten knippen. Desniettemin wilde hij liever eene ontmoeting met den politieaan vermijden.

— Zeg aan dien heer dat M. Burton te ziek is om over zaken te spreken, en niemand kan ontvangen.

Hij moede zeer wij en voorzichtige te hebben gehandeld. Had hij maar kunnen vermoeden dat het kwaal inmiddels den detective iets in handen speelde, dat in den hoogsten graad noodlottig voor hem kon worden!

Vernet had namelijk in de bibliotheek rond ziede, op een ezel het portret van een jongen man opgemerkt, prachtig geschilderd en uitstekend gelijkt.

— Wie is dat? vroeg hij den knecht, die met de boodschap terug kwam.

— Dat is M. Alan, de broeder van onzen mijnheer.

Vernet zag verast op, doch vroeg verder niets; hij drong er ook niet verder op aan om iemand van de familie te spreken, maar ging zonder meer te zeggen heen.

Het is hetzelfde gezicht dat ik in het dievenhoof heb gezien, dacht Vernet. De gelijkenis is zoo groot, dat ik kon ontzorgd kan verzigen. Alan hoe komt die man te middernacht als m'atroos verkleed en met bebloede handen in het dievenhoof? Maar ik moet dien Alan Burton eens nader te zien krijgen. Het zou er al raar moeten toegaan als ik die geheimzinnige geschiedenis er niet uit krijg. (Wordt voort.)

Maladies de la gorge du nez et des oreilles. Docteur Sonval, médecin spécialiste, RUE DES CHAMPS 31 Liège, consultations de 8 à 10 h. et de 2 à 4 h. le dimanche de 8 h. à 10 h.

STANHOPE

DE

Amerikaansche detective.

(11e vervolg.)

Het was belangwekkend, waar te nemen, hoe de beide jongelieden listender naar het relaas van den Engelschman, Vernet ernstig en aandachtig. Stanhope daarontegen schijnbaar verstoord, of hem de zaak maar half belang inboezende.

— Een lastig geval, zegde Vernet, toen Parks geschild had, ingewikkeld en moeilijk. Doch ik wil het gaarne ter hand nemen, zoodra de zaak, waarvan ik nu bezig ben, algeuden is. Is de moordenaar nog in leven, dan zal ik hem vinden.

Stanhope's antwoord was minder zeker. — Ik weet nog niet wanneer ik tot uwe beschikking zal zijn, zegde hij met eene mij te die opmerkelyk afstak tegen den jver van Vernet. Welslagen in uwe zaak schijnt mij zeer twijfelachtig; toch ben ik bereid, naar mijn beste krachten voor u te werken, zoodra ik vrij zal zijn, aangezien altijd dat mijn collega het geheim dan nog niet doorgedrukt heeft.

XIII.

Midden in den nacht alleen en onbeschermd door de donkere straten van de verduchte wijk te gaan, was eene gewaagde onderneming voor een vrouw. Doch Lea Burton dacht aan geen gevare, toen zij in snelle vlucht het dievenhoof verliet. Den mantel vast om zich heen geslagen, sloedte zij, bekend met den weg, snel voor, steeds bezield met de gedachte ongemerkt haar plaats weer te kunnen bereiken. Inderdaad halsde haar dit, maar zij was doodelyk verkwild en had al haar geestkracht noodig om

zich staande te houden en de rol van Zoongodin weer op te nemen. Zij vreesde niet dat hare gasten haar gemist zouden hebben en hare met lastige vragen zonden bestormen, doch vreesde eene ontmoeting met Alan, die onvermijdelijk te zene pijnlijke uiteenzetting aanleiding zou geven.

Was hij al terug? Lang zag zij tevergeefs naar hem uit en reeds bekeep haar de angst, dat hem in die gevaarlijke buurt een ongeluk kon overkomen zijn, idea ze hem eindelijk gewaar werd. Hij droeg den zwart-roode domino. Zijne bewegingen waren vermoedig, zijn gebaren waren verried invandige onrust en niet een hem anders vreemde schuwheid ontweek hij het rumoerige feestgedruisch.

Het waren pijnlijke uren, voor hem zooveel als voor Lea, eer hij het grauwe morgentlicht de laatste gansen afscheid hadden genomen; maar zij vervulden hun plichten naar den esch; niemand vermoede wat er in hem onging en welke uiterlingen hij te wachten stond. Doch eindelijk waren zij alleen; enkel Winnie French vertoelde nog in hunne nabijheid.

Gevoelende dat een niteenzetting met haar zwager moest kunnen, stuurde Lea hare vrienden weg, om naar Duisy te gaan zien.

Nu stonden zij zok in oog. Verwiltend zag hij haar aan, maar zij hield het uit onder zijn blik. Hare houding was noch die van een schuldige noch die van een herouwhabbende. Fier was zij bereid den strijd te aanvaarden.

Alan begon met bitteren spot: — Ge speelt uw rol meesterlijk, mevrouw! Zoo zo niemand in u de nachtelijke wandelaarszwer herkennen, die in levengevaar heeft verkeerd.

— Waaruit ge mij reddet, haaste Lea zich er bij te voegen. Dat was een dappere daad, Alan, en ik dank er u denodmaal voor.

— Ik maak geen aanspraak op dankbaarheid, werde hij koel af. Ik had niet anders kunnen handelen en zoo gaarne nog niet gedaan hebben om den naam, dien wij beiden dragen, voor onzer te behouden.

Is uwe afwezigheid onopgemerkt gebleven? — Vol